

Cultura | Actualitzat el 12/03/2017 a les 12:09

Antoni Vidal Ferrando: «El franquisme no s'ha acabat, l'han reciclat»

L'autor mallorquí presenta "La ciutat de ningú", una novel·la on el protagonista, fill de falangista, rememora bona part de la seva vida a través d'una queixa "impregnada de sarcasme i amargor"

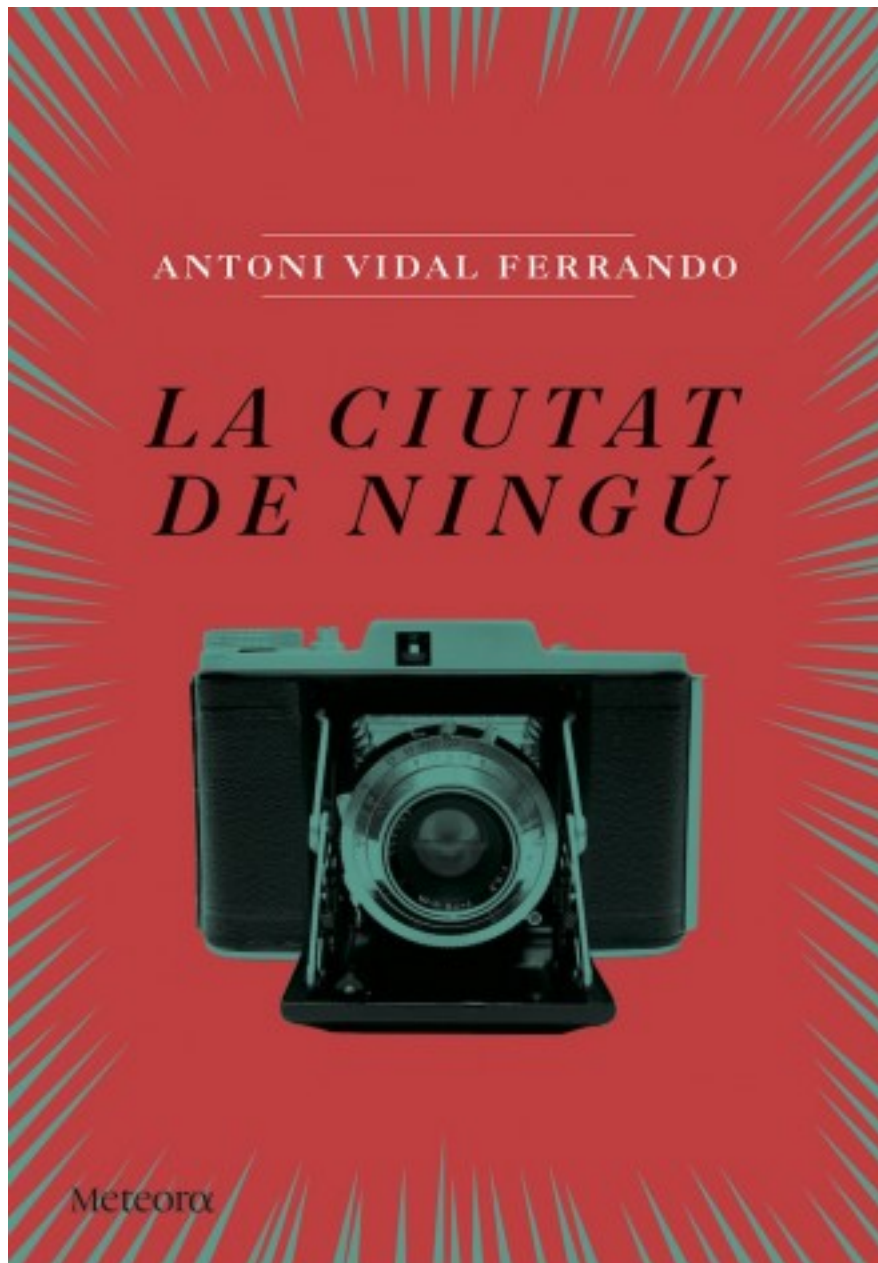
Antoni Vidal Ferrando, assegut a la llibreria Documenta de Barcelona | Esteve Plantada

[Antoni Vidal Ferrando](#) (Santanyí, 1945) és poeta i narrador. Acaba de presentar [La ciutat de ningú](#) (Metemora, 2017), una obra on el protagonista, fill de falangista, rememora bona part de la seva vida a través d'una queixa "impregnada de sarcasme i amargor", amb l'obsessió de preservar unes fotografies del seu pare que són el testimoni d'una època de foscor que malda per no ser revisada. A partir d'aquesta premissa, l'autor mallorquí estira el fil d'una obra sintètica, depurada fins al moll de l'ós, de paraula exacta i narrativa precisa, amb enllaços constants a una realitat que pot semblar delirant.

"El llibre és un monòleg interior d'un personatge que explica els seus deliris, algú que és en tractament psiquiàtric i va parlant i parlant", explica. "No li agrada el present, ni la ciutat on viu, és un hipocondríac, creu que hi ha vida en altres planetes i li agradaria levitar, entre d'altres cabòries. I és fill d'un feixista que encara continuava defensant el cop del 36". És en aquest punt on entra la fricció amb la realitat, quan sabem que conserva unes imatges compromeses del seu pare. "Però no vol trencar les fotografies, perquè això vol dir trencar la veritat i el passat. Al mateix temps, té por que les hi robin".

De primer, Vidal Ferrando es va imaginar algú que segueix pensant que és el guanyador de la guerra, "aquella gent que van adquirir un dret i es creuen superiors als altres". "Vaig fer aquest llibre per moltes raons", confessa, sense perdre el to del somriure. "Una, perquè després de tants anys d'avantguardes, de vegades ens assemblem més als narradors del segle XIX que no a allò que promulgaven les avantguardes". És més necessari que mai fer coses trencadores, com subratlla. "Una altra, perquè fa molt de temps que penso que el món és una mena de psiquiàtric, on allò que impera mai és la raó, sinó les ambicions, les passions, els traumes i les pors humanes".

Una veu que sobrevola els gèneres

El resultat és una obra contundent, un mostrari de la memòria mal païda i mal tancada, símbol de

la ferida oberta d'un país sencer. "Des dels anys 80, la meva sensació és que el franquisme no s'ha acabat. Simplement l'han reciclat. Ara, això ja és una convicció que volia que fos present a l'obra", explica. A mig camí de la poesia i de la narrativa, *La ciutat de ningú* és una hibridació de gèneres i pulsions creatives, molt influït per la lectura de *Les ones* (1931), de Virginia Woolf. "Un cop acabada la lectura, em preguntava què era: poesia? Narrativa? I em vaig proposar fer un llibre que s'hi assemblés".

Escrit amb la força de la síntesi, *La ciutat de ningú* és un llibre on es mescla el pessimisme i la crueltat amb la tendresa pròpia de la poesia. "Al final, la literatura és paradoxal", puntualitza. "A estones, el personatge fa somriure, perquè pot fer somriure, malgrat tot. Hi ha hagut gent que m'ha dit que li recordava a [Enrique Jardiel Poncela](#), sobretot pels personatges tragicòmics. Però la meva intenció era explicar la derrota de la raó". Un objectiu que ha acabat convertit, alhora, en una metàfora del nostre temps i que explica "fins a quin punt es pot arribar a dosis de bogeria, insatisfacció, incomprensió", ben barrejades "amb somnis, fidelitats, amors i desamors de tota mena".

Al final, aquest aiguabarreig té tot el sentit del món. "Una cosa que sempre m'ha obsessionat és que, malgrat tenir conviccions profundes, convé no adoctrinar, sinó obrir l'espai de llibertat", sosté. Una qüestió indispensable perquè cada lector pugui fer una lectura segons les seves necessitats i la seva manera d'entendre el món. "L'art sempre va més enllà de la raó i de qualsevol veritat humana, és metafísic. En aquest sentit, jo diria que tots els meus llibres són històries d'amor amb les paraules".